

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **V. P.**, proti žalovanému: **Magistrát města Pardubic**, se sídlem nám. Republiky 12, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2007, č. j. MmP 54430/2007, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 27. 6. 2008, č. j. 52 Ca 1/2008 - 84,

**t a k t o :**

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

### O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá změny v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“). Tímto usnesením krajský soud přiznal JUDr. Janu Najmanovi, zástupci ustanovenému stěžovateli pro řízení před krajským soudem, odměnu a náhradu hotových výdajů ve výši 2856 Kč a stanovil, že přiznaná částka mu bude uhrazena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu krajského soudu.

Zástupce stěžovatele hned v úvodu podané kasační stížnosti konstatuje, že podle poučení obsaženého v napadeném usnesení proti tomuto rozhodnutí není přípustná kasační stížnost, avšak on přece jen tento opravný prostředek podává, neboť právní názor o nepřípustnosti kasační stížnosti nesdílí. Má za to, že stejně jako v občanském soudním řízení či řízení trestním, kde je možné proti prvoinstančnímu rozhodnutí o přiznání nákladů ustanoveného právního zástupce, opatrovníka či obhájce podat příslušný opravný prostředek, je možné tak činit i v řízení správním. Není totiž jisté, že rozhodnutí správního soudu bude v tomto směru správné a v případě jeho nesprávnosti by takový stav měl být napraven k

příslušné stížnosti. K nesprávnosti došlo podle jeho názoru i v této věci. Konkrétně nesouhlasí s názorem, podle něhož advokátu nepřisluší nárok na odměnu za úkon právní služby převzetí a příprava zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu (vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb.), neboť pouhé převzetí obálky s usnesením ustanovujícím advokáta zástupcem nemajetného účastníka nepředstavuje takovýto úkon. K převzetí věci totiž dochází podle názoru krajského soudu až prvním studiem spisu. Zástupce stěžovatele tento názor považuje za nesprávný a neodpovídající realitě. Z výše popsaných důvodů proto navrhuje, aby soud napadené usnesení v dotčené části změnil a přiznal dotyčnému zástupci odměnu za tři úkony právní služby po 2100 Kč, dále 3x režijní paušál po 300 Kč a 19 % daň z přidané hodnoty ve výši 1368 Kč, tedy celkově 8568 Kč.

Podle ustanovení § 104 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) je nepřípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu. Rozhodnutím o nákladech řízení je přitom nutno rozumět postup soudu podle ustanovení § 61 odst. 1 s. ř. s., podle něhož o povinnosti nahradit náklady řízení rozhodne soud zpravidla v rozsudku nebo v usnesení, jímž se řízení končí, přičemž pro jeho rozhodnutí platí zásady uvedené v ustanovení § 60 odst. 1 až odst. 8 téhož zákona.

Ve správním soudnictví tak zákonodárce ustanovením § 104 odst. 2 s. ř. s. výslovně vyloučil z přezkumného řízení výrok o náhradě nákladů řízení a ponechal toto rozhodnutí na úvaze krajského soudu. Takto koncipovaná právní úprava nepochybně má své opodstatnění a smysl, neboť kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem, jejíž důvody i rozsah jsou vázány na nejzávažnější případy nezákonnosti. K těm ovšem zákonodárce nepřiradil skutečnosti obsažené v citovaném ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s.

Přezkum rozhodnutí krajských soudů o nákladech řízení přitom vylučuje také judikatura zdejšího soudu. Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí ze dne 20. 9. 2004, č. j. 4 Ans 1/2004 - 53, publikovaném na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz), vyslovil, že „rozhodnutím o nákladech řízení je nejen rozhodnutí o povinnosti nahradit druhému účastníkovi náklady řízení, ale též rozhodnutí, jímž krajský soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo; kasační stížnost směřující jenom proti takovému výroku je podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřípustná“.

K otázce ústavnosti vyloučení některých okruhů skutečností z přezkumu vyšší soudní instancí se vyslovil Ústavní soud např. v nálezu ze dne 31. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 15/01 následovně: „Žádný právní řád není a nemůže být z pohledu soustavy procesních prostředků k ochraně práv, jakož i z pohledu soustavy uspořádání přezkumných instancí budován ad infinitivum. Každý právní řád generuje a nutně musí generovat i určitý počet chyb. Účelem přezkumného, resp. přezkumných řízení může reálně být takováto pochybení aproximativně minimalizovat a nikoli bezesbytku

*odstranit. Soustava přezkumných instancí je proto výsledkem poměřování na straně jedné úsilí o dosažení panství práva, na straně druhé efektivity rozhodování a právní jistoty.*“ Ve vztahu k tzv. bagatelním věcem, jak Ústavní soud konstatoval již v usnesení ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. III. ÚS 173/02, tudíž jednoinstanční soudní přezkum není v rozporu s principem proporcionality s ohledem na požadavky, jež v tomto kontextu vyplývají z čl. 1 Ústavy a čl. 36 odst. 1 Listiny. Ke shodnému závěru dospěl Ústavní soud i v usnesení ze dne 18. 6. 2001, sp. zn. IV. ÚS 101/01, v němž kromě argumentu proporcionalitou uvedl, že z ústavněprávního hlediska není soudní řízení povinně dvoustupňové, s výjimkou věcí trestních, u kterých tento požadavek vyplývá z čl. 2 protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod; z čl. 36 Listiny tudíž bez dalšího pro jiné než věci trestní neplyne nezbytnost dvojstupňového soudního řízení, pročez jednostupňové soudnictví, zejména pak ve věcech objektivně bagatelního významu, nikterak nevybočuje z ústavních mezí (dle nálezu Ústavního soudu ze dne 6. 11. 2003, sp. zn. III. ÚS 150/03).

Napadl-li tedy stěžovatel kasační stížností rozhodnutí krajského soudu pouze ve výroku o nákladech řízení, Nejvyšší správní soud ji podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl.

S ohledem na učiněný závěr o nepřipustnosti podání kasační stížnosti proti výroku usnesení krajského soudu o nákladech řízení, se Nejvyšší správní soud nezabýval skutečností, že stěžovatel není v tomto řízení o kasační stížnosti řádně zastoupen ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s., ať již na základě plné moci či ustanovení zástupce ze strany soudu. Tato okolnost totiž nemá na výsledek projednávané věci vliv, rozhodnutí o nepřipustnosti kasační stížnosti má z procesního hlediska přednost před bližším zkoumáním podmínek řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2008

Mgr. Daniela Zemanová  
předsedkyně senátu